



**O mém sousedovi Petrovi Čánském jsem si myslel, že je to obyčejný, dobrosrdečný chlap. Tedy až do okamžiku, kdy jen tak mezi řečí utrousil, že procestoval půlku světa. Nemohl jsem odolat a pro oblíbený klučičí časopis Tarsicius jsem mu položil pár otázek.**

**Ahoj Petře, kolik zemí jsi navštívil?**

V období od roku 2000 až do 2010 jsem na čtyřech kontinentech navštívil 54 zemí.

**Proč ses vydal na cesty? Co tě tam táhlo?**

Táhla mě touha poznávat cizí země. Už jako kluk jsem si prohlížel časopisy National Geographic a v srdci mi rostla touha navštívit a poznat země, o kterých jsem četl. Ohromně mě bavila příroda, chtěl jsem znát všechna zvířata. Později jsem četl časopis Koktejl, kde jsem s nadšením studoval články Josefa Formánka, šéfredaktora Koktejlu, o ostrově Siberut v západní části

Indonésie, kde byl ještě na konci 20. století prakticky kanibalismus. Později se mi tento ostrov podařilo nejen navštívit, a i úspěšně opustit. Inspirovala mě různá vyprávění cestovatelů, ale i obyčejných lidí, kteří někde byli.

**Jaká země nebo oblast tě nejvíce zaujala?**

Záleží na tom, čím bylo způsobeno ono zaujetí. Vždy mě to táhlo za bohatou přírodou, nádhernou krajinou a kulturní rozmanitostí. Krásu přírody a blízkost zvířat jsem asi nejvíce vnímal v populární turistické oblasti Rurrenabaque v Bolívii, typické svým deštým pralesem, kde se člověk ve volné přírodě setkává s opicemi, kapybarami, krokodýly, amazonskými delfíny, anakondami a mnohými dalšími zvířaty.

Velmi podobné to je i v Kostarice v národním parku Corcovado, kde lze spatřit tapíry, nosály, pekari a při troše štěstí i jaguáry.

Veliké sepětí s krajinou a životem na ní jsem zažil na soustroví Galapágy, kde zvířata nejsou plachá a uhnou až na poslední chvíli. Žijí tam lachtani, pelikáni, Darwinovy pěnkavy, leguáni a obří želvy, které neuhnou vůbec a očekávají, že vy uhnete jim. A udě-

Cestou do Namche Bazaar (Nepál)



láte dobře, protože váží až 300 kilo a dožívají se věku 100 let. Mimochodem v roce 1835 přistál na Galapágách britský přírodovědec Charles Darwin a zde, na základě pozorování místních zvířat, začal poprvé formulovat své teorie o evoluci a vzniku druhů. V Nepálu v parku Čitvan jsem se jako velký mahárádža vozil na hřbetě slona a z toho bezpečného místa jsem pozoroval nosorožce, gaviály, medvědy a vyhlášené bengálské tygry.

**Jaká krajina tě nejvíce zajímá?**

Co se týče krajiny, nejbližší mi jsou hory a na většině míst, kde jsem byl, jsem se je snažil navštívit. Velký dojem ve mně zanechala Bolívie. I když je to vnitrozemský stát, má asi nejrozmanitější přírodu. Cestovatel tam nalezne vysoké hory a sopky, ledovce, pouště, solné pláně, jezero Titicaca, deštné pralesy atd. Spousta míst, kde by člověk mohl nekonečně nasávat krásu jen pohledem. V podstatě celé Andy jsou nádherné. Samozřejmě nemůžu zapomenout na Himálaje, pohoří Atlas v severozápadní Africe, ale

Na návštěvě u Wiwú (Santa Maria, Kolumbie)



v menším měřítku i na hory na Novém Zelandu, dále sopky v Indonésii a mnohé další.

**Jak jsi vnímal kulturu zemí, které jsi navštívil?**

Kulturní rozmanitost je fascinující v Indonésii, kde vedle sebe v pohodě žije několik velkých náboženství. Indie je zajímavá svým kastovním způsobem života, kde každý člověk podle svého určení může nalézt svůj smysl života. Na Indii mě fascinovali staří šlachovití nosiči přenášející na zádech mladé oběžní turisty. Člověk zde jen žasne. Pokud bych měl doporučit jen jednu zemi, tak by to určitě měla být právě Indie. Zajímavé bylo také setkávání s přírodními národy, z nichž některé žijí daleko od civilizace, a aspoň na chvíli s nimi sdílet rytmus jejich života – Mentawajci na Siberutu, Wiwové v Kolumbii, Hmongové ve Vietnamu, Akhové v jihovýchodní Asii, Berberři v severní Africe, Ixilové v Guatemale a mnoho dalších. Vyhlášená je pohostinnost lidí v Iránu a překvapivě třeba i ve Spojených státech, kde jsou lidé, když jedete stopem, velice nápomocní. (Tedy když se vás rozhodnou vzít.) Zázitkem třeba byla vesnická slavnost uprostřed džungle v Bolívii, jejíž součástí byl zápas s býky, kde zbůhdarma několik mladých lidí přišlo díky alkoholu a předvádění o život.

**Šokovalo tě během tvých cest něco?**

Ve městě Potosí v Bolívii jsem navštívil cínové doly, ve kterých místní dělníci pracují v děsivých podmínkách. Při nástupu do práce mají velmi vydatnou snídani (asi jako 2–3 naše obědy), pak jdou do dolů na 8–24 hodin. Nic nejedí, a aby neměli hlad a měli výdrž, tak žvýkají listy koky. Většinou začínají pracovat od 14 až 15 let, a když nekouří, tak vydrží zhruba 10–15 let, pak se jim ucpou plíce křemíkovým prachem, dostanou důchod a poměrně brzo umírají. S průvodcem jsem doly navštívil a čím jsme šli hlouběji, tím více bylo prachu a tím hůř se dýchalo. Náš průvodce už evidentně přesluhoval a ošklivě kašlal. Úplně dole jsem byl asi dvě hodiny a stačilo mi. Směs křemíčitého prachu plus výpary obsahující arzen a acetylen, stejně jako přítomnost azbestu ve zdejší rudě a k tomu nadmořská výška přes 4 200 metrů byly pro

mě těžko snesitelné a s radostí jsem vyfáral na světlo Boží. Doteď jsem přesvědčen, že zdejší horníci jsou naprostí šílenci.

**To zní pěkně divoce, šlo ti na cestách někdy o život?**

Párkrát ano. Například v Mexiku jsem byl přepaden zloději s pistolí v ruce. Boxerem mě praštili do hlavy, já se svalil na zem, kde mě okradli o foťák s objektivy. O ten jsem byl okraden na cestách několikrát. Po jedné takové příhodě v peruánské Arequipě jsem svou techniku objevil na místním trhu a po roztržce s prodáváčem si ji vzal k sobě

bych neměl jako turista projít. Po sestupu z útesu jsem schoval zrcadlovku pod kámen a vyplul na ostrov Mosquera. Zpočátku nadšený plavbou mezi velkými karetami jsem asi po 15 minutách doplaval k cíli. Kolem mne začalo kroužit spousta lachtanů, převážně zvědavých mladých samic. Svůj harém ale pečlivě střežil velký samec, který proti mně vyrazil značnou rychlostí. Vypadalo to, že mě chce sežrat, ale těsně přede mnou uhnul. Velice rychle jsem vyhodnotil, že na další ostrov už nepoplavu. A dobře jsem udělal. Při cestě zpátky mě totiž začal odnášet proud na volné moře a zpátky jsem z plných sil musel plavat asi 40 minut. Večer jsem to vyprávěl v místní taverně a jeden námořník mě přesvědčoval, že jsem úplný blázen.

Další nebezpečná situace mě potkala na Islandu na náhorní plošině Morinsheiði kde foukal takový vítr, že jsem se musel plazit po zemi a zachytávat se o kameny. Měl jsem tehdy asi 62 kilo při výšce 184 cm, takže s velkou větrovou bundou jsem si mohl připadat jako létající drak.

**Máš pocit, že tě cestování nějak změnilo?**

Určitě, člověk si více uvědomí, co je v životě důležité. Mám pocit, že díky cestování si dovedu poradit v různých nebezpečných situacích. Získal jsem také širší rozhled.

**Děkujeme za rozhovor**

Cestou do údolí Markha (Ladak, Indie)



Spolu s mojí budoucí ženou v Stok la Pass (Ladak, Indie)

zpátky. Další nebezpečná situace nastala na treku údolím Markha v Nepálu. Ve výšce 4 700 metrů nás s mojí budoucí manželkou přepadla bouřka, práskalo to několikrát za minutu a blesky létaly těsně okolo nás. Celé to trvalo až do rána. Svůj život jsme odevzdali osudu a to, že jsme přežili, byl skutečný zázrak.

Jiná nebezpečná situace nastala na Galapágách, kdy jsem chtěl doplavit z ostova Baltra přes ostrov Mosquera na ostrov Seymour Norte a pozorovat ptáky. První, co mě mohlo zastavit, byla vojenská zóna, přes kterou



S lachtany na ostrově Mosquera (Galapágy, Ekvádor)

**PETRA ČÁNSKÝ**  
ženatý, dvě děti.  
Oblíbená kniha:  
Příběhy Sherlocka Holmese.  
Oblíbený film:  
Živý obraz lepšího světa,  
Písně z druhého patra.

Fotograf: Adobe stock; Archiv Petra Čánského